

BOGOMDANA DOMAĆICA

Sofi Kinsela

Prevela
Aleksandra Čabraja

Laguna

Naslov originala

Sophie Kinsella

THE UNDOMESTIC GODDESS

Copyright © Sophie Kinsella 2005

Lindi Evans

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

IZJAVE ZAHVALNOSTI

Izuzetno sam zahvalna brojnim ljudima koji su mi mnogo pomogli u radu na ovoj knjizi. Emili Stoukli, pravoj bogomdanoj domaćici, koja me je naučila da mesim hleb. Rodžeru Bartonu, koji nije štedeo vreme i koji me je veoma vešto uveo u način funkcionisanja korporacija (da i ne pominjem sve stručne informacije o firmi *Džo Malone!*), a naročito Abigejl Taunli, koja mi je bila pravni savetnik, dozvoljavala mi da je svuda pratim, i strpljivo odgovarala na milion glupih pitanja.

Za beskrajnu podršku zahvaljujem Patriku Plonkinton-Smitu, Lari Finli, Lori Šerlok, Edu Kristiju, Andruli Majkl, Kejt Samano, Džudit Velš i svim sjajnim ljudima iz *Transvorlda*. Mom izvanrednom agentu Araminti Vajtli, koja je s beksrajnim entuzijazmom radila na ovoj knjizi kao i Lizi Džons, Lusinda Kuk, Niki Kenedi i Sem Idenborou. Takođe zahvaljujem Valeri Hoskins, Rebeki Votson i Brajanu Sajberelu. Hvala kao i uvek svim članovima odbora, i svim mojim velikim i malim dečacima.

U svojim izrazima zahvalnosti moram da spomenem i Najdželu Loson, koju nikad nisam upoznala – ali čije bi knjige trebalo da budu obavezna lektira svih bogomdanih domaćica.

PRVO POGLAVLJE

Smatrate li da ste pod stresom?

Ne. Nisam pod stresom.

Samo sam... zauzeta. Mnogi ljudi su zauzeti. Tako se danas živi. Obavljam odgovoran posao, koji mi mnogo znači i koji volim.

Dobro, ponekad se osećam pomalo napeto. Kao da sam pod nekim pritiskom. Ali, zaboga, ja sam advokat u jednoj od najjačih londonskih firmi. Šta očekujete?

Toliko pritiskam hartiju olovkom, da sam je pocepala. Prokletstvo. Nije važno. Idemo na sledeće pitanje.

U proseku, koliko sati dnevno provodite u kancelariji?

~~14~~

~~12~~

8

Zavisi.

Da li redovno vežbate?

~~Redovno idem na plivanje~~

~~Povremeno idem na pliv~~

Nameravam da redovno idem na plivanje. Kad budem imala vremena. U poslednje vreme imam mnogo posla. U gužvi sam.

Pijete li osam čaša vode dnevno?~~Da~~~~Pone~~

Ne.

Spuštam olovku i nakašljam se. Na drugom kraju prostora Maja diže pogled s teglica s voskom i lakova za nokte, koje uredno slaže. Maja je kozmetičarka. Ima dugu crnu kosu upletenu u pletenicu s jednim belim pramenom, i sićušnu srebrnu minđušu u nosu.

„Imate li problema s upitnikom?“, pita blagim glasom.

„Jesam li vam pomenula da malo žurim?“, kažem uljudno.

„Da li... Jesu li sva ova pitanja zaista neophodna?“

„Potrebno nam je što više informacija, da bismo što bolje procenili vaše zdravstvene i estetske potrebe“, kaže ona umiljato, ali nepopustljivo.

Gledam na sat. Devet i četrdeset devet.

Nemam vremena za ovo. Stvarno nemam vremena. Ali ovo je moj rođendanski poklon, i obećala sam tetki Petsi.

Da budemo procizni, to je moj *prošlogodišnji* rođendanski poklon. Tetka Petsi mi je poklonila vaučer za „antistres program“ pre nekih godinu dana. Ona je sestra moje mame, i nema naročito dobro mišljenje o zaposlenim ženama. Kad god je vidim, uhvati me za ramena i namršteno mi se zagleda u lice, a u čestitki koju mi je poslala zajedno s vaučerom napisala je: „Pokloni malo vremena sebi, Samanta!!!“

Što sam naravno i nameravala. Ali smo u poslednje vreme imali dosta posla i tako mi nekako prošla cela godina, bez ijednog trenutka slobodnog vremena. Radim kao pravnik u firmi *Karter spink*, i trenutno imamo tako mnogo posla. U gužvi smo. Biće bolje. Samo da preguram još nekoliko nedelja.

U svakom slučaju, kad mi je tetka Petsi poslala *ovogodišnju* čestitku – odjednom sam shvatila da će prošlogodišnjem vaučeru istaći rok. I tako sam došla ovde, na svoj dvadeset deveti rođendan.

Sedim na kauču u belom frotirskom ogrtaču i nadrealističkim papirnim gaćicama. Imam pola dana vremena. Maksimum.

Da li pušite?

Ne.

Da li konzumirate alkohol?

Da.

Da li redovno jedete domaću kuvanu hranu?

Pomalo uvređeno dižem pogled. Kakve to veze ima? Zašto bih morala da jedem domaću hranu?

Hranim se zdravo i raznovrsno, odgovaram konačno.

Što je savršeno tačno.

U svakom slučaju, svi znaju da Kinezi žive duže od nas – pa šta je onda zdravije nego jesti njihovu hranu? A pica je mediteransko jelo. Verovatno je *zdravija* od domaće kuvane hrane.

Osećate li da u vašem životu postoji ravnoteža?~~Da~~~~N~~

Da.

„Gotovo“, objavljujem i pružam upitnik Maji, koja počinje da čita odgovore. Prelazi prstom preko stranice, sporije od puža. Kao da imamo sve vreme ovog sveta.

Ona ga možda i ima, ali ja stvarno moram da se vratim u kancelariju do jedan.

„Pažljivo sam pročitala vaše odgovore“, gleda me Maja zamišljeno, „i očigledno je da ste veoma izloženi stresu.“

Molim? Odakle joj to? U upitniku sam izričito napisala da *nisam* pod stresom.

„Ne, nisam.“ Smešim se opušteno, da vidi da nisam pod stresom.

Međutim, Maja kao da nije ubedena u to. „Vaš posao je očigledno izuzetno stresan.“

„Stres mi prija“, objašnjavam. Što je istina. To znam još od...

Pa, otkad mi je majka to rekla, kad sam imala oko osam godina. *Tebi stres prija, Samanta*. Stres prija svim članovima naše porodice. To je kao neki naš porodični moto.

Osim mom bratu Piteru, naravno. On je doživeo nervni slom. Ali nama ostalima prija.

Volim svoj posao. Uživam nalazeći rupe u ugovorima. Volim nalet adrenalina prilikom sklapanja posla. Uživam u pregovorima, u napetosti i raspravama, i u tome da ispadnem najpametnija.

Mada, pretpostavljam da se povremeno osećam kao da sam pomalo preopterećena. Kao da mi neko na glavu tovari betonske blokove, jedan za drugim, a ja moram da ih pridržavam, ma koliko bila iscrpljena...

Ali verovatno se svi tako osećaju. To je normalno.

„Koža vam je veoma dehidrirana.“ Maja odmahuje glavom. Znalački prelazi rukom preko mog obraza i zaustavlja se ispod brade, zabrinuto me gledajući. „Srce vam veoma brzo kuca. To nije zdravo. Jeste li trenutno napeti?“

„Trenutno imamo prilično mnogo posla“, kažem sležući ramenima. „Malo smo u gužvi. Ali sve je u redu.“ *Možemo li već jednom da počnemo s tim?*

„U redu.“ Maja ustaje. Pritiska jedno dugme na zidu i odjednom se začuje blagi zvuk Panove frule. „Mogu samo da vam kažem da ste na pravom mestu, Samanta. Ovde ćemo vas osloboditi stresa, osvežiti i osloboditi štetnih materija.“

„Divno“, kažem, mada jedva čujem šta govori. Upravo sam se setila da se nisam javila Dejvidu Eldridžu u vezi s onim ugovorom o ukrajinskoj nafti. Trebalo je da ga nazovem juče. Sranje.

„Cilj centra *Zeleno drvo* jeste da vam obezbedi spokojno utočište, daleko od svakodnevnih briga.“ Maja pritiska još jedno dugme na zidu, i svetlo u prostoriji odjednom postaje prigušeno. „Pre nego što počnemo“, pita ona tiho, „imate li nekih pitanja?“

„Zapravo, imam“, kažem naginjući se ka njoj.

„Odlično!“ Ona se smeši. „Zanima li vas nešto u vezi s današnjim tretmanom, ili nešto uopšteno?“

„Mogu li na brzaka da pošaljem jedan mejl?“, pitam uljudno. Majin osmeh se odjednom zaledio.

„Časkom ću ja to“, dodajem. „Trebaće mi samo dve sek...“

„Samanta, Samanta...“ Maja odmahuje glavom. „Došli ste ovde da se opustite. Da poklonite malo vremena sebi, a ne da šaljete mejlove. To je opsesija! Zavisnost! Kao i alkohol. Ili kofein.“

Za ime boga, nisam *opsednuta*. Mislim, to je smešno. Proveravam elektronsku poštu svakih... pa, možda svakih trideset sekundi.

Stvar je u tome što se štošta može promeniti za trideset sekundi.

„A osim toga, Samanta“, nastavlja Maja, „vidite li možda ovde kompjuter?“

„Ne“, odgovaram skrušeno, osvrćući se po zamračenoj sobici.

„Zato molimo sve svoje klijente da ostave svoju elektronsku opremu u sefu. Ovde nije dozvoljena upotreba mobilnih telefona. Ni mini-kompjuter.“ Maja širi ruke. „Ovo je utočište. Sklonište od spoljašnjeg sveta.“

„Tako je.“ Potišteno klimam glavom.

Pretpostavljam da ovo nije pravi trenutak da joj priznam da sam u papirnim gaćicama sakrila svoj palm-kompjuter *blekberi*.

„Pa da počnemo“, smeši se Maja. „Lezite na kauč i pokrijte se peškirom. I molim vas, skinite sat.“

„Sat mi treba!“

„To je još jedna vrsta zavisnosti.“ Ona prekorno cokće. „Ovde ne morate znati koliko je sati.“

Ona diskretno okreće glavu, a ja nevoljno skidam sat. Zatim se, pomalo nespretno, ispružim na kauču, trudeći se da ne zgnojim svoj dragoceni *blekberi*.

Videla sam da je zabranjeno unošenje elektronske opreme. I predala sam im diktafon. Ali tri sata bez *blekberija*? Mislim, šta ako se u kancelariji nešto desi? Šta ako me neko bude hitno tražio?

A u tome čak nema ni logike. Da žele da se ljudi stvarno opuste, pustili bi ih da *zadrže* svoje kompjutere i mobilne telefone, umesto da ih oduzimaju.

U svakom slučaju, neće ga primetiti ispod peškira.

„Počecu opuštajućom masažom stopala“, kaže Maja, a ja osećam kako mi utrljava neki losion u stopala. „Trudite se da ne mislite ni na šta.“

Poslušno zurim u plafon. Ne mislim ni na šta. Glava mi je prazna, prozirna... kao staklo...

Šta da radim s Eldridžom? Trebalo je da mu se javim. Čekaće odgovor. Šta ako kaže ostalim partnerima da sam se ponela nemarno? Šta ako me zbog toga ne uzmu za partnera?

Osećam nalet panike. Sad ne smem ništa da prepustim slučaju.

„Pokušajte da odstranite sve svoje misli...“, pevuši Maja. „Osetite kako se opušate...“

Možda bih mogla da mu pošaljem jedan mejlic na brzaka. Pod peškirom.

Krišom pružam ruku i napipavam *blekberi*. Polako ga izvlačim iz papirnih gaćica. Maja mi još uvek masira stopala, ne sluteći šta ja radim.

„Telo vam je sve teže... Glava vam je prazna...“

Privlačim *blekberi* ka grudima, sve dok ispod peškira ne ugledam ekran. Hvala bogu što je ovde tako mračno. Uz što manje pokreta, krišom počinjem da kucam mejl jednom rukom.

„Opustite se...“, ponavlja Maja blago. „Zamislite kako šetate plažom...“

„Mm-hmm...“, mrmljam.

Dejvide, kucam. *U vezi sa ugovorom sa ZEN oilom. Pročitala sam amandmane. Mislim da treba da odgovorimo*

„Šta to radite?“, pita Maja odjednom se trgavši.

„Ništa!“, kažem, žurno gurnuvši *blekberi* pod peškir. „Samo se... hm... opuštam.“

„Zar nešto krijete?“, pita ona s nevericom.

„Ne!“

Ispod peškira *blekberi* počinje da pišti. Prokletstvo.

„To je verovatno neki auto“, kažem, trudeći se da zvučim nemarno. „Napolju, na ulici.“

Maja začkilji. „Samanta“, kaže ona, polako i zlokobno. „Da nemate možda pod peškirom nešto od elektronske opreme?“

Imam osećaj da će mi, ako ne priznam, strgnuti peškir.

„Samo sam htela da pošaljem mejl“, kažem konačno, postićeno pokazujući *blekberi*.

„Vi poslomani!“ Ona mi ga iznervirano otima iz ruke. „Mejl-ovi mogu da *sačekaju*. Vi jednostavno ne umete da se opustite!“

„Ja nisam poslomani!“, odgovaram ogorčeno. „Ja sam advokat! To nije isto!“

„To je poricanje.“ Ona odmahuje glavom.

„*Nisam!* Vidite, vodim nekoliko važnih poslova svoje firme. Ne mogu tek tako da se isključim! Naročito sada. Ja... Pa, upravo očekujem da postanem partner u firmi.“

Izgovarajući te reči, osećam poznati trzaj nerava. Partner jedne od najjačih advokatskih firmi u zemlji. Jedino što sam oduvek želela.

„Trebalo da postanem partner“, ponavljam, nešto smirenije. „Sutra donose odluku. Ako se to desi, postaću najmlađi partner u istoriji firme. Zna li koliko je to značajno? Imate li uopšte pojma...“

„Svako može da uzme nekoliko slobodnih sati“, prekida me Maja spuštajući mi ruke na ramena. „Samanta, užasno ste nervozni. Ramena su vam ukočena, srce vam ubrzano kuca... Čini mi se da ste na ivici.“

„Dobro sam.“

„Potpuno ste izbezumljeni!“

„Nisam!“

„Morate se *svesno* opustiti, Samanta.“ Ona me ozbiljno gleda. „Samo vi možete odlučiti da promenite svoj život. Hoćete li to učiniti?“

„Pa... hm...“

Zaćutim, iznenađeno se trgnuvi, jer u mojim papirnim gaćicama nešto počinje da vibrira.

Moj mobilni telefon. Ugurala sam ga tamo kraj *blekberija* i uključila vibraciju umesto zvona da ne bi pravio buku.

„Šta je to?“ Maja zuri u moj peškir koji podrhtava. „Šta to zaboga... vibrira?“

Ne mogu da priznam da je to telefon. I još posle *blekberija*.

„Hm...“, kažem, pročistivši grlo. „To je moja... hm... ljubavna igračka.“

„Šta?“ Maja izgleda iznenađeno.

Telefon ponovo počinje da vibrira u mojim gaćicama. Moram da se javim. Možda me zovu iz firme.

„Hm... Znae, upravo se približavam intimnom trenutku“, značajno gledam u Maju. „Možda biste mogli da, hm... izađete?“

Maja me sumnjičavo gleda.

„Čekajte malo!“ Ona se ponovo zagleda u mene. „Je li to mobilni telefon? Prokrijumčarili ste *i mobilni*?“

O bože. Izgleda tako besna.

„Slušajte“, kažem pomirljivo. „Znam da vi imate svoja pravila i tako to, i ja ih poštujem, ali stvar je u tome što mi mobilni telefon stvarno *treba*.“ Zavlačim ruku pod peškir i uzimam telefon.

„*Ostavite ga!*“ Majin krik me je prepao. „Samanta“, kaže ona, očigledno se trudeći da ostane pribrana, „da ste obratili pažnju i na jednu jedinu moju reč, odmah biste isključili telefon.“

Telefon još uvek vibrira u mojoj ruci. Gledam identifikaciju i osećam grč u stomaku. „Zovu me iz firme.“

„Neka ostave poruku. Mogu da sačekaju.“

„Ali...“

„Ovo vreme je samo vaše.“ Ona se nagnje i spušta ruku na moju. „*Samo vaše*.“

Bože, ona stvarno ništa ne shvata, zar ne? Skoro mi dođe da se nasmejem.

„Ja radim u *Karter spinku*“, objašnjavam. „*Ne mogu* da odvojim vreme samo za sebe.“ Otvaram telefon, a iz njega reži besan muški glas.

„Samanta, gde si, zaboga?“

Grčim se od straha. To je Keterman. Šef našeg korporacijskog odeljenja. Pretpostavljam da osim prezimena ima i ime – ali ga svi uvek zovu Keterman. Ima crnu kosu, naočari s metalnim okvirom i sive prodorne oči, a kad sam počela da radim u *Karter spinku*, bio je glavni lik u svim mojim noćnim morama.

„Ipak radimo ugovor s *Falansom*. Dođi odmah. Sastanak počinje u pola jedanaest.“

Radimo ugovor?

„Dolazim odmah.“ Sklapam telefon i tužno gledam u Maju. „Izvinite.“

Nisam *zavisna* od sata.

Ali se zaista oslanjam na njega. I vi biste, da vam je vreme izdvojeno u šestominutne segmente. Svakih šest minuta na poslu treba da obradim po jednog klijenta. Sve je to zabeleženo u kompjuterskim listama, stavka po stavka.

11.00–11.06 Nacrt ugovora za projekat A

11.06–11.12 Dopuna dokumentacije za klijenta B

11.12–11.18 Konsultacije u vezi s ugovorom C

Kad sam počela da radim u *Karter spinku*, pomisao da treba da zapišem sve što radim svakog minuta pomalo me je izluđivala. Mislila sam: šta ako šest minuta ne radim ništa? Šta bih onda zapisala?

11.00–11.06 Tupo zurenje kroz prozor

11.06–11.12 Sanjarenje o susretu s Džoržom Klunijem na ulici

11.12–11.18 Pokušaj da jezikom dodirnem nos

Ali stvar je u tome što se naviknete na to. Naviknete se da cepkate svoje vreme na šestominutne parčiće. I naviknete se da radite. Stalno.

Kad radite kao advokat u *Karter spinku*, nemate vremena za gubljenje. Ne zurite kroz prozor i ne sanjarite. Ne možete to raditi kada je svakih šest minuta vašeg vremena tako važno. Posmatrajte to ovako: ako šest minuta ne bih ništa radila, oštetila bih firmu za 50 \$. Dvanaest minuta: 100 \$. Osamnaest minuta: 150 \$.

Kako rekoh, advokati u *Karter spinku* ne sede skrštenih ruku.

DRUGO POGLAVLJE

Ulazim u kancelariju i vidim Katermana kako sedi za mojim stolom, s gađenjem posmatrajući gomile papira i fascikli, razbacanih na sve strane.

Da budem iskrena, radni sto mi nije najuredniji. Zapravo... pomalo je haotičan. Ali imam ozbiljne namere da ga sredim i razvrstam sve stare ugovore ređajući ih po podu. Čim budem imala vremena.

„Sastanak počinje za deset minuta“, kaže on gledajući na sat. „Hoću da nacrt finansijske dokumentacije bude spreman.“

„Svakako“, odgovaram, trudeći se da ostanem pribrana. Ali u njegovom prisustvu se uvek unervozim.

Keterman deluje nekeko razdražujuće. Oko njega lebdi oblak zastrašujuće energije, kao što oko drugih ljudi lebdi oblak losiona posle brijanja. Samo je to danas još sto puta gore, jer je Keterman član odbora koji donosi odluku. Sutra će on i još trinaest partnera održati veliki sastanak, na kom će odlučiti ko će postati novi partner.

Sutra ću saznati jesam li uspela, ili je ceo moj život jedan veliki promašaj. Ali ne nerviram se zbog toga.

„Nacrt ugovora je ovde...“, posežem za hrpom fascikli i prilično spretno izvlačim jednu, deblju od ostalih.

To je kutija *Krispi krem* krofnica.

Brzo je bacam u đubre. „Svakako je tu negde...“ Grozničavo grabim okolo i pronalazim pravi omot. Hvala bogu. „Evo je!“

„Ne znam kako možeš da radiš u takvom haosu, Samanta.“ Ketermanov glas je tih i sarkastičan, a pogled govori da se nimalo ne šali.

„Bar mi je sve pri ruci!“, trudim se da se nasmešim, ali Keterman izgleda zgroženo. Zbunjeno izvlačim stolicu, a zaboravljena gomila pisama razleće se po podu.

„Znaš, nekad smo imali pravilo da sve radne stolove treba sasvim raskrčiti svakog dana u šest sati.“ Ketermanov glas je neumoljiv. „Možda bi trebalo ponovo da ga uvedemo.“

„Možda!“, pokušavam da se osmehnem, ali me njegov pogled čini sve nervoznijom.

„Samanta!“, čujem nečiji srdačan glas, i s olakšanjem se osvrnem i vidim Arnolda Savila kako prilazi hodnikom.

Arnold je moj omiljeni stariji partner. Ima gustu sedu kosu, pomalo previše razbarušenu za advokata, i uvek nosi živopisne kravate. Danas ima neku s jarkocrvenim šarama, i odgovarajuću maramicu u gornjem džepu sakoja. Pozdravlja me širokim osmehom, a ja mu uzvraćam, već osećajući kako se opuštam.

Sigurna sam da će Arnold glasati da postanem partner. Upravo kao što sam sigurna da će Keterman glasati protiv mene. Arnold je pomalo kontraš i voli da krši pravila; on ne mari za nevažne stvari, poput neurednih radnih stolova.

„Pismo preporuke za tebe, Samanta“, smeši se Arnold i pruža mi papir. „Od predsednika *Glejman bradersa*, ništa manje.“

Iznenadeno uzimam pismo i čitam rukom ispisan tekst: „... s velikim uvažavanjem... njen izvanredni profesionalizam...“

„Izgleda da si mu uštedela nekoliko miliona funti, čemu se nije nadao“, žmirka Arnold. „Oduševljen je.“

„Pa, da“, kažem, blago pocrvenevši. „Ma ništa naročito. Samo sam primetila jedan nedostatak u finansijskoj strukturi.“

„Očigledno si ga zadivila“, kaže Arnold dižući guste obrve. „Želi da mu odsad ti radiš sve ugovore. Odlično, Samanta! Bravo.“

„Pa... Hvala.“ Bacam pogled na Ketermana, tek da vidim da se i on kojim slučajem nije oduševio. Ali on je još uvek nestrpljiv i namršten.

„Takođe bih želeo da pogledaš ovo“ – Keterman baca jednu fasciklu na moj sto. „Treba mi detaljan pregled za četrdeset i osam sati.“

O, prokletstvo. Srce mi se steže dok gledam u debelu fasciklu. Biće mi potrebni sati i sati da to uradim.

Keterman mi stalno daje dodatne, dosadne poslove kojima ne želi sam da se opterećuje. Zapravo, svi partneri to rade. Čak i Arnold mi često ništa i ne kaže, samo bacaju na moj sto fascikle s nekim nečitljivim porukama, i očekuju da ja završim sav posao.

„Ima li nekih problema?“ Oči mu se sužavaju.

„Naravno da ne“, kažem otresitim, mogu-ja-to, partnerskim glasom. „Vidimo se na sastanku.“

Čim mi okrene leđa, gledam na sat. Deset i dvadeset dva. Imam tačno osam minuta da proverim je li nacrt ugovora za *Falons* dobro urađen. Otvaram fasciklu i brzo prelećem pogledom preko teksta, tražeći greške. Otkad sam došla u *Karter spink*, naučila sam da čitam mnogo brže.

Zapravo, sve radim brže. Brže hodam, brže pričam, brže jedem... Brže vodim ljubav...

Mada to i nisam tako često radila u poslednje vreme. Ipak, pre nekoliko godina viđala sam se s jednim starijim partnerom iz *Beri Forbsa*. Zvao se Džejkob, radio je na velikim međunarodnim ugovorima i imao je još manje vremena od mene. Na kraju se naš rutinski odnos sveo na nekih šest minuta, što bi bilo vrlo zgodno da smo morali da popunjavamo dnevni raspored rada. (Mada, očigledno nismo.) On bi se potrudio da ja svršim – a ja bih se potrudila da on svrši. A nakon toga smo proveravali mejlove.

Što znači da smo orgazam doživljavali gotovo istovremeno. Tako da niko ne može da kaže da nam seks nije bio dobar. Čitala sam *Kozmo*, znam te stvari.

U svakom slučaju, onda je Džejkob dobio sjajnu poslovnu ponudu i odselio se u Boston, i to je bio kraj naše veze. To me nije naročito rastužilo.

Da budem iskrena, nije mi se tako mnogo ni sviđao.

„Samanta?“ Nečiji glas mi prekida misli. To je moja sekretarica, Megi. Počela je da radi pre samo nekoliko nedelja, i još je ne poznajem najbolje. „Dok ste bili odsutni, stigla vam je neka poruka. Od Džoane.“

„Džoane iz Kliford čensa?“ Zainteresovano dižem pogled. „Dobro. Reci joj da sam dobila mejl u vezi s četvrtim članom, i da ću joj se javiti posle ručka...“

„Ne od te Džoane“, prekida me Megi. „Od vaše čistačice Džoane. Pitala je gde vam stoje kese za usisivač.“

Gledam je belo. „Gde stoji šta?“

„Kese za usisivač“, ponavlja Megi strpljivo. „Ne može da ih nađe.“

„Zašto bi stavljala usisivač u kesu?“, pitam zbunjeno. „Zar ga negde nosi?“

Megi me gleda, kao da nije sigurna šalim li se.

„One kese koje se stavljaju u usisivač“, kaže ona naglašavajući reči. „Za skupljanje prašine? Imate ih?“

„A!“, kažem brzo. „A, te kese. Hm...“

Zamišljeno se mrštim, kao da mi je odgovor na vrh jezika. Zapravo, ne sećam se čak ni kako izgleda moj usisivač. Jesam li ga ikad videla? Znam da sam ga kupila, pošto je portir potpisao dostavnicu.

„Možda je Dajson“, kaže Megi. „Oni nemaju kese. Je li cilindričnog oblika, ili stoji uspravno?“ Gleda me sa iščekivanjem.

Nemam pojma o čemu priča. Ali nemam nameru to da priznam.

„Ja ću to srediti“, kažem odlučno, počinjući da skupljam papire. „Hvala, Megi.“

„Pitala je još nešto.“ Megi gleda u svoje beleške. „Kako vam se uključuje pećnica?“

Na trenutak nastavljam da skupljam papire, kao da je nisam čula. Naravno da znam kako se uključuje moja rođena pećnica.

„Pa, hm, okreće se... ono dugme“, kažem konačno, trudeći se da zvučim opušteno. „To je bar jasno.“

„Kaže da ima neku čudnu bravu s tajmerom“, Megi se zamišljeno mršti. „Je li vam šporet plinski ili električni?“

Dobro, mislim da je sad krajnje vreme da završimo ovaj razgovor.

„Megi, stvarno moram da telefoniram“, kažem sa žaljenjem, pokazujući na telefon.

„Pa šta da kažem vašoj čistačici?“, uporna je Megi. „Čeka da joj se javim.“

„Reci joj... da je za danas slobodna. Ja ću to srediti.“

Dok Megi izlazi iz kancelarije, uzimam olovku i svoj podsetnik.

1. Kako se uključuje pećnica?

2. Kese za usisivač – kupiti

Ostavljam olovku i masiram čelo. Stvarno nemam vremena za to. Mislim, kese za usisivač. Ne znam čak ni kako izgledaju, zaboga, a kamoli gde se kupuju...

Odjednom mi sine sjajna ideja. Naručiću novi usisivač. Valjda ih isporučuju sa ugrađenom kesom.

„Samanta.“

„Molim? Šta je bilo?“, trzam se i otvaram oči. Na mojim vratima stoji Gaj Ešbi.

Gaj je moj najbolji prijatelj u firmi. Visok je metar i devedeset, ima maslinastu kožu i tamne oči, i obično izgleda kao tipičan ugladeni i doterani advokat. Ali danas mu je crna kosa raščupana i ima tamne podočnjake.

„Opusti se“, kaže Gaj smešeći se. „To sam samo ja. Dolaziš li na sastanak?“

Ima zanosan osmeh. To nisam primetila samo ja, već svi redom, čim je došao u firmu.